

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

**ТИХОТО
БЛАГОДАРЕНИЕ
И ШУМНАТА
НЕБЛАГОДАРНОСТ**

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	4
1. Притчата от Исус.....	7
2. Видението със семената и плодовете	12
3. Порочният кръг на неблагодарността.....	18
4. Зачатието на неблагодарността	25
5. Чудесата на Благодарението	31

“Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали е ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него. И заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите...”¹

Тази книга е Божият отговор към всички закоравени и неблагодарни сърца, които в мисъл и дело стъпкаха Учението на Исус и се оставиха да бъдат покварени от поглъщателя. Моята надежда за тях е да приемат изобличенията от Господ и така да се покаят и възвърнат.

За всички останали, чиято щедрост спомагаше и все така спомага за благоуспяването на Божието Дело чрез служение “Мория” тази книга ще е Небесен Дар и аз вярвам, че плодът ѝ ще е траен и превъзходен.

Авторът

¹ (Малахия 3:10-11)

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Аз благославям с цялото си сърце моя Господ Исус, че в това усилено последно време Неговата Благодат не е престанала да работи и изцелява. Защото, за разлика от хората, Исус е верен. Той е толкова верен, щото нашите думи са бедни да обяснят верността Му. Той е толкова загрижен за нас, щото Неговата грижа е същата, каквато е слънчевата светлина за земята.

Ти можеш ли да си представиш само един ден без светлина?

Ако не можеш, то тогава се опитай да живееш само един ден без Исус!

Ще издържиш ли мрака?

Ще издържиш ли натиска и злобата, които и без това са доста?

Но с Неговата Благодат ние сме обречени да бъдем поколение на победа. Не толкова голямо и многочислено поколение, но Небесни бисери, пръснати по земята, които като ги намери човек, осветлява сърцето си и става по-богат от всичките хора на света.

Сега искам да ти споделя как се роди тази книга. Имам чувството, че цял живот съм я носил в сърцето си, като малък младенец, който никога не е излизал на бял свят. Той е живял дълбоко в мен, скрит и потопен в живите води на Духа. Той е нараствал дълго и със сигурност е искал да излезе неведнъж, но винаги преди него са се раждали други младенци, за да поемат пътя си и съдбата си. Понеже сърцето на твореца е като утробата на жената. Бог зачева вътре семената Си и минава време, докато те се развият до съвършен плод. Но понякога е нужно самите зародиши да бъдат изпитани. И в самото изпитание човек разбира може ли да износи плода или не. Със сигурност мога да ти кажа, че никога не съм имал по-сериозно и огнено изпитание от изпитанието, свързано със словото на тази книга. Затова и младенецът, роден тук, е здрав. Ти ще опиташ неговата здравина и пълнота и аз силно се надявам Бог да извърши благодатната Си промяна в твоето сърце, както Той направи това с моето.

През всички живот на вярата ми в Бога съм имал злочестината да изпитам върху сърцето си много стрели. Стрели на злоба, омраза, чародейство, отхвърляне, одумване и завист. Но едва след години човек

започва да усеща, че от различните стрели болката е различна. Една болка е по-поносима, а друга - ужасна. Една отшумява за седмица, а друга те държи с месеци. И ето, че когато Исус ми даде да наблюдавам собственото си сърце през Словото, аз видях как през всичките тези години в мен са се забивали невидими до този момент стрели, носещи една и съща отрова на върховете си. Тази отрова е омаломощавала духа ми и многократно е искала да ме убие, да ме отлъчи от моя Бог, да ме върне в света на злобата, алчността и апатията. Но Исус ме е пазил, защото е вдигал ума и сърцето ми далече по-горе, за да не мисля върху тези стрели, нито да изпитам ефекта от тяхната отрова.

“Кои са тези стрели?” - ще попиташ ти и с право.

Отговорът е, че това са стрелите на неблагодарността, която е не просто сърдечно състояние, но дух, изпратен от дявола против Църквата на Господ Исус Христос. Стрелите на този дух са напоени с най-коварната отрова, с отровата, която може така да разруши човешкото сърце, щото то да се закорави и никога повече да не направи мостове на доверие и любов към други сърца. Може би знаеш от други мои книги, че Господ ме е изправял против духове, които са началници в царството на Злото. Може би искрено си ми завиждал, че присъствах на съдебни процеси против Езавел, Корей и Мамон. На това бих отговорил с думите на Моисея:

“Дано всичките Господни люде бъдат пророци, та да тури Господ Духа Си на тях!...”²

Но не в това е пътят на мисълта ми. Пътят е друг, а именно, че когато видях този дух на неблагодарност, аз проумях, че той е стопроцентово ефективен и носи такива печалби на тъмното царство, за каквито други тъмни началници могат само да мечтаят. За по-голямо убеждение просто си представи как отиваш на визитация в отделение за сърдечно-болни. Представи си как гледаш човеци, поразени от инфаркт на миокарда или от аритмия, от сърдечен порок или левкемия и ще бъдеш напълно наясно какво имам предвид. Защото в духовен аспект този ужасен дух върши същото. Аз трябваше да видя всичко това по Волята на Исус чрез Неговите

² (Числа 11:29)

видения, дошли към сърцето ми и да дам това слово на теб и всички други мои братя и сестри.

Надявам се след прочита на тази книга в теб да заживее Младенецът на благодарението, на онова искрено и чисто благоухание, което разтуптява силно сърцето на Отца и прави Небето да цъфти от силата на Христовата Любов излята в нас.

Нека бъде благодарение на Този, Който ни ражда с Духа Си и ни прави да растем в познаването на Неговия Син! Амин и Амин!

1. ПРИТЧАТА ОТ ИСУС

Скъпи братко! В деня и часа, когато Господ подбуди духа ми за написването на тази книга, аз имах необикновено тежко изживяване в мислите. Толкова тежко, щото имах чувството, че изживявам собствената си Гетсимания и пия собствената си горчива чаша. Гледах географската карта, сложена на стената в дома ми, върху която отбелязвах градовете и селата, където сме изпращали книги на служение "Мория". Гледайки картата, гледах и дълги списъци със стотици имена и адреси. И почти всички имена и адреси бяха станали просто фиктивни, тоест, отбелязани като информация, но не и като белег върху сърцето ми. Гледката ми тежеше. Тя беше една печална равностетка на петгодишен неуморен труд в благовестието. Време, през което десетки хиляди книги на служението ни бяха изпращани даром по всички кътчета на България, а и в чужди страни. Повечето от имената и адресите ми бяха непознати. Сякаш, че ги четях за първи път. Никога преди това не бях го правил, но явно, че бях подбуден към подобно действие. Напрягах всичките си мисли и се опитвах да си спомня кой, кога и как се е обаждал в дома ми, за да поиска от книгите на нашето служение. Така и не успях. Утеха ми даваха само двадесетина човека, които познавах в сърцето си. Останалото беше статистика. Нещо повече - еднократна статистика, еднократен акт на интерес, погубен по-после от вятъра, омразата и яростната кампания на Вавилон против името ми и живота ми. Затова в един миг извиках към Господ:

"Защо, Господи?"

Усетих в гласа си болка, която никога преди това не беше ставала толкова реална и жестока. Тогава до мен се появи Господ. Той протегна ръка и докосна главата ми, при което болката изчезна. А след това ми каза:

"Много просто, Стефане! Защото никой не иска да се възпротиви на духа на неблагодарността. Този дух е изпратен от Сатана, за да погубва чувствителен процент от всяко сеене, дошло от Бога и чрез Бога. Така и при теб се случи да бъдеш прицел на

сатанинската ярост, понеже си един от Божиите пророци. И след десетки хиляди посяти семена сърцето ти да се утешава само с един нищожен остатък...”

“Значи ли това, Господи, че съм постъпил неразумно, когато съм сял?”

“Не, момчето Ми! Защото всичкото слово, което ти се даде от Небето, ще извърши всичката съдба, заради която е вдъхновено. Един нож си остава нож, дори тогава, когато си отрязал тънка филийка от хляба, а си изхвърлил останалата част. С това излишен става не ножът, но огромната част от хляба, която е отрязана. Така и словото на пророческото служение, с което си натоварен, не става излишно, но стават излишни онези, които похулиха Бога и не се покаяха за злите си дела. И в двата случая ножът е извършил онова, заради което е бил изпратен. Понеже който те приема, приема не теб, но Мене и Моите думи, които ти заповядах да напишеш. И който те отхвърля, отхвърля не теб, но Мене и Моите думи. Болката ти идва от друго, а именно - от ревността, която пламти в сърцето ти. Понеже ревността никога не улучва точната мярка на реалността. Тя желае всички да се покаят, но малцина ще бъдат покаяните. Тя желае всички да презрат света и възлюбят Бога, но малцина ще го сторят. Тя желае всички да участват на сватбата. Ревността е огън, който не казва “Стига”, но желае да изгори всичко, до което се докосне, но не всичко се гори от огъня. Затова дойде онзи миг, в който на ревността ти трябва да прибавя и благоразумие, за да виждаш истинското състояние на нещата, а не да налагаш мечтите на сърцето си. Защото колкото и да са красиви и прекрасни, те не отговарят на реалността. А тя, реалността, е такава, щото всички вие живеете във времето на най-жестокото охлаждане. Време, когато предателството, коварството и лицемерието са като тройно сплетено въже, което задушават всяко сърце, в което не живея аз. А можеш да бъдеш сигурен, че онзи, който най-много охлажда сърцата, е духът на неблагодарността. И без екипирането с Моето Слово и Моята Любов всички са обречени да паднат поразени от стрелите на този дух. Затова

слушай притчата, която ще ти дам и я запиши на книга, за да се покаят всички, които не Ме познават, а изговарят Името Ми...”

След думите Си Господ започна Своята притча, като казваше:

“Живеели някога мъж и жена. Те се обичали и създали свое семейство. Дете, обаче, нямали. И така минавали дните им, докато накрая един ден жената паднала по лицето си на молитва пред Господа и казала:

“Смили се, Господи! Дай ни чедо! Благослови утробата ми и нека плодът в нея да Ти бъде угоден...”

Господ чул молитвите на жената и отключил утробата ѝ, така щото тя вече била непразна и споделила това с мъжа си. А мъжът, като видял, че Господ вече бил отворил утробата на жена му, шумно се развеселил и започнал да събира мнозина човеци в къщата си, така щото скоро всичките му съседни разбрали за Милостта Божия върху живота му. Постепенно и жената се увлякла по шумните веселби на мъжа си, които били придружавани с пиене на вино и пеене на песни. Така двамата всеки ден се веселели и кроели планове за бъдещото си дете. Един ден, докато всички се веселели на поредното веселие, жената забелязала как друг мъж от веселата компания я гледал и пожелавал с нескрита похот. И понеже виното отдавна било опило мъжа ѝ и той бил заспал, а тя нямала задръжки, за да устои на пожелаването, станало това, че макар и непразна, тя се отдала на чуждия мъж. Така и семето на чуждия влязло в утробата ѝ. Тогава това семе също заченало в утробата на жената и плодът му нараствал много по-бързо от първия плод. Докато дошъл миг, когато плодът от семето на чуждия притиснал благословения от Бога плод и го погълнал. Жената, обаче, не разбрала за станалото. Нито тя, нито мъжът ѝ. Те все така шумно се веселели и чакали мига на раждането. И ето, че времето за раждане се изпълнило, и за ужас на мъжа си жената родила змиевидно чедо, което се вкопчило в утробата ѝ и уморило майка си, така щото майка му умряла от загуба на кръв. А бащата, понеже не издържал на видяното, взел един нож и пробол сърцето си. И

трагедията на тези хора станала известна по цялата онази земя, така щото никой повече не дръзнал да се моли и очаква Бога по начина, по който го сторили мъжа и жената...”

А сега помисли! Защо благословението на хората в тази притча се превърнало в проклятие? Защо жената родила не благословения от Бога плод, но рожба от блудство със самия дявол?”

“Господи, видно е от притчата Ти, че мъжът се е опил с вино и е заспал, а жената не е устояла на пожелаването от чуждия, по причина на същото опиване...”

Отговорът ми не удовлетвори Господ. И Той отново ме попита:

“А защо мъжът се опил с вино на шумните си веселби, и жена му го последвала в беззаконието му? Коя била причината за тези веселби?”

“Исусе, та нали мъжът и жената се веселели поради повода, че Господ бил направил да се зачене плода и така те скоро да станат родители...”

“А защо и дяволът успя да зачене в утробата на жената, при все, че плодът е благословен от Бога?”

Отговорът сам дойде на устните ми. Чух се да казвам:

“Господи мой, мъжът и жената приеха благословението, но не приеха Благословителя. Те не Му благодариха за Неговия дар, а решиха в сърцата си, че всичко е наред и по тази причина започнаха шумно да празнуват и да се веселят...”

“Сега става ли ти ясно, че по-добре е някой да пребъдва в тихо благодарение, отколкото да се опива в шумна неблагодарност?”

Понеже именно неблагодарността бе отворената врата за дявола. И ако някой все още не знае какво е неблагодарност, то кажи на такъв думите Ми, че неблагодарността е дух, който те кара да приемеш благословението, но да отхвърлиш благословителя! А всяко благословение, на което човек се отплаща с неблагодарност, се превръща в проклятие! И ефекта и силата на самото проклятие е в това, че никой не може да задържи Божие благословение, ако не е приел в сърцето си и Благословителя. Божиите неща остават Божии дори тогава, когато човек сметне, че са лично негови.

Затова такъв е обречен да ги изгуби също толкова категорично, колкото е било и тяхното получаване. А как ти би задържал не само благословието, но и Благословителя?”

“Господи, има само един единствен начин и той е да Ти благодаря, благодаря, благодаря...”

Исус се усмихна, а после каза:

“Виждам как ти вече направи крачката към разбирането на благодарността, но другият ти крак остана въвн от това разбиране. Затова нека ти притуря знанието, което не си получавал с видението, което ще ти дам...”

След последните Си думи Господ млъкна и аз усетих как в сърцето ми нахлу помазание от Святия Дух, дадено ми за свършеното осмисляне на Христовата притча и всичките Му думи.

2. ВИДЕНИЕТО СЪС СЕМЕНАТА И ПЛОДОВЕТЕ

(РАЗЛИКАТА МЕЖДУ БОЖЕСТВЕНИЯ И ЧОВЕШКИЯ АРШИН)

Скъпи ми читателю! Нека не те плаши съдържанието на предишната глава и най-вече Христовата притча. Защото едва ли Господ е искал да ме плаши.

Не!

Той просто ми показва със Силата на Своята Си мъдрост какво значи да получиш дар от Господа, а да не Го прославиш, нито да Му благодариш. Размишлявайки върху самата притча в ума ми бързо дойдоха думите на Апостол Павел, който коментираше за някои християни следното:

“Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи...”³

Помисли тогава, че именно такава нещо се случи и с жената и мъжа в притчата на Исус. Те познаха Милостта на Бога, понеже Той ги дари със зачатие, но не Го прославиха като Бог, защото започнаха да се веселят по плът, нито Му благодариха, но се извратиха, защото мъжът се опи от виното, а жената освен, че се опи, направи и прелюбодеяние. А всичко това е извращаване и помрачаване, както говори и Павел. Защото Бог не е за подиграване и както може да даде, така може и да отнеме.

Извикай Слава на Името Му и благодари за Милостта Му, защото ако Той реши да ни изпита така, както бе изпитал слугата Си Йов, то цялата Църква ще надигне такъв вопъл и вой, щото едва ли ще остане човек на земята да не разбере за него.

Нека сега продължа с непосредственото видение от Исус, за да видиш какви неща Той разкри пред сърцето ми:

Намирах се пред някакъв палат, който приличаше на средновековните замъци, каквито може би си виждал по филми. Чувствах глад и жажда и невероятно голям хлад по цялото си тяло. И когато се огледах, видях че съм почти гол с изключение на едни продрани къси панталони, с които бях

³ (Римляни 1:21)

облечен. Така аз влязох през вратата на палата, понеже отвътре чувствах, че именно там ще се решат проблемите ми. Така, след като влязох в замъка, тръгнах по дълъг коридор, където имаше стаи. Отворих първата стая и видях как вътре имаше маса и поставени съдове за храна. За миг ми просветна, понеже си казах, че тук късметът ми проработи, понеже ще задоволя глада си. Но когато се приближих до масата, видях, че в самите съдове нямаше храна, а само семена. Това бяха семена от пшеница, домати, краставици, ябълки и други. Но те не ми вършеха работа, затова разочарован излязох от тази стая. Така и не се нахраних. Погледнах към втората стая и видях върху друга маса шише за вода, което ми се стори пълно. И понеже бях твърде жаден, затичах се... Но и тук имаше изненада. В шишето нямаше вода, а само едно пъхнато листче, на което пишеше "H₂O". Това ме раздразни и затова наум си казах:

"Защо ми е химическа формула на водата, когато я няма самата вода?"

Излязох разочарован и с разтреперани нозе от тази стая, като усетих силно главоболие. Така влязох в третата стая, където бяха пръснати закачалки за дрехи. Казах си, че тук поне ще се облека, но намерих само списание, върху което имаше снимки на дрехи, но дрехи в самата стая нямаше. Положението ми ставаше нетърпимо, понеже усещах, че е някаква гротеска, някаква жестока подигравка. А главоболието ми никак не спираше. Така влязох в четвъртата стая, където видях върху масата пластмасови остатъци от таблетки за аспирин и до самите тях - рецепта за лекарството. Но и лекарство нямаше. Затова аз извиках към Господ, защото усещах, че ми дойде твърде противно цялото видение. А Той се появи, като ме попита:

"Как се чувстваш сега? Хубаво ли ти беше из различните стаи?"

"Не, Господи! Тези стаи бяха подигравка с всяко разумно очакване. Понеже ме боля глава, и не намерих аспирин, а само рецепта. Понеже бях гол и не намерих дрехи, а само реклами. Понеже бях жаден и вместо да пия вода прочетох химическа формула. А като връх на подиграването вместо храна намерих само семена. Изобщо, защо ме накара да вляза в този палат?"

А Господ ми каза:

“Защото и Аз твърде често го посещавам. А не искаш ли и ти да си там, където ходи твоят Господ? Защото, ако беше гледал внимателно, щеше да видиш, че върху всяка от вратите имаше опознавателен знак. Виж ги сега отново...”

И действително, братко мой, всяка врата си имаше табелка. А табелките бяха просто препратки към “Евангелието от Матей” в неговата двадесет и пета глава от четиридесет и втори до четиридесет и трети стих. Така всичко ми се проясни. Затова казах на Господ:

“Господи, не изглеждат ли така и неблагодарните сърца? Не е ли всичко в тях само думи, думи, думи...”

А Исус тъжно се усмихна и каза:

“Помисли тогава, че докато ти разказвах притчата за неблагодарността и ти самият беше решил да Ми благодариш, благодариш, благодариш.

От думи ли се нуждае твоят Господ? Семена ли са нужни на Сеяча, Който има семена повече от всички други? Нахраниха ли те семената в онези съдове? Напои ли те химическата формула на водата? Облече ли те рекламата? Премахна ли ти главоболието рецептата?”

“Не, Господи! Нищо нито ме нахрани, нито ме напои, нито ме облече, нито ме излекува...”

“Разбери тогава, че ето така изглежда човешката благодарност, която духовно погледнато е извратена неблагодарност.

Тя е думи, думи, думи!

Студена етикеция без дела. Такава човешка благодарност е готова да те благослови с един милион семена от думи, но от нея няма да получиш дори един резен от плод. Но ти отново помисли каква е Волята на Отца Ми и в какво се прославя Той...”

Думите вече бяха на устата ми и затова казах:

“Исусе, Сам Ти ни каза в “Евангелието от Йоана”:

“В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод...”⁴

⁴ (Йоан 15:8)

“Не просто плод, но плод на искрени устни. Плод от такива, които помнят и живеят писаното:

“Прочее, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, сиреч, плод от устни, които изповядват Неговото Име. А не забравяйте да правите благодеяния и да споделяте с другите богатата си; защото такива жертви са угодни на Бога...”⁵

За съжаление в огромната си част днешното мнозинство замени плода със семена, които завинаги ще си останат мъртви. Защото днешните са закоравени и странни люде, изгубили смисъла на Живота, които викат “Слава на Бога”, когато такава Слава няма, понеже го няма плодът. Които викат “Амин” на дела, обречени за изпепеляване от Божия гняв. И когато Аз очаквам благодарението в дело и в действителност, с плодовете на Духа, със саможертвата и щедростта, някои се задоволяват да казват на слугите Ми:

“Дано бъдете стоплени и нахранени, дано бъдете почетени и напоени. Дано Господ ви благослови стократно...”

Но такива и пръста си не мръдват, за да сторят каквото и да е. Колко от тях разбират, че това не е просто самият им неумрял егоизъм, но духът на неблагодарността, който е един от главните играчи на тъмната арена на Луцифер? Колко от тях разбират, че Божието Царство не се състои в думи, но в сила? Колко от тях разбират, че с всяка празна дума отрязват още едно снопче от въжетото на своето спасение и Вечен Живот? Колцина разбират, че няма по-успешен начин да се самоизключите от Небесното Царство от начина, който показах на слугата Си във видението с тщеславния замък?

Защото в този замък пребъдват всички сърца, които са “мед, що звънти и кимвал що дрънка”. Такива винаги искат Господ да благослови онзи, от когото са получили благословенията си, но никога да не направи това чрез тях. Затова, с каквато мярка мерят, с такава ще им се отмери. Защото дори тогава, когато щедростта на Господ се излива към тях, за да ги спаси, те си остават странни и

⁵ (Евреи 13:15-16)

помрачени, чужди на Живота на Бога, за да допълнят мярката на бащите си.

Понеже, кажи Ми, нима Аз не искам в дело и действителност да благодарят на слугите на Отца Ми? Нима Аз не искам да благословя стократно всяко иждивяване за Царството Божие? Нима мнозината не знаят, че ако посеят в пророческото служение, в което съм те поставил, то непременно към такива ще се върнат извори и прелели небесни потоци? Но как да Ме чуят сърца, които са свикнали с мисълта, че Господ им е длъжен? Как да Ме чуят сърца, които не могат да повярват, че е възможно даването даром и оправдават всичко с търговия? Как да Ме чуят такива, които са забравили думите на Апостола Ми Павел, който в огромно утеснение и нужда писа и това:

“А и вие, филипяни, знаете, че когато излязох от Македония и почнах делото на благовестието, ни една църква, освен едни вие, не влезе във връзка с мене за даване и вземане; защото и в Солун един два пъти ми пращахте за нуждата ми. Не че искам подаръка, но искам плода, който се умножава за ваша сметка...”⁶

Виждаш ли как Павел искаше плода? И нима бе алчен за плода? Не е ли по-скоро обратното? Защото мога ли да работя със Словото на Пророческия Дух, с което си благословен и което изпращаш на мнозина, ако те имат сърца, корави като камък и стиснати като юмрук? Мога ли да променя сърца, за които даването даром не е свещен дълг, но приемането даром им идва като корист и те бързат да я вземат? Не са ли такива в пълна степен като жената, която зачена от Господа, но роди от дявола?

Защото и жената и мъжа забравиха, че по милост получиха зачатие си, и решиха, че Господ им е длъжен, та започнаха да се опиват и веселят тогава, когато тихо трябваше да благодарят.

Кажи Ми тогава! Забеляза ли почерка на твоя Господ в онези, които през изминалите години сееха в твоето служение?”

⁶ (Филипяни 4:15-17)

“Да, Господи! В повечето случаи това бяха хора, които не обичаха да говорят, но предпочитаха да действат. За разлика от другите, които по телефона ме заливаха с благодарности, но всичко при тях си остана думи, та дори и мнозина от тези, които най-много се кълняха във вечна вяроност и любов, просто отпаднаха и ме намразиха...”

“Ето по тази причина ти казвам, че тихото благодарение е лишено от много думи, но е пълно с много дела, докато шумната благодарност и превзетост, водеща до превъзнасяне, най-често си остава зле прикрита неблагодарност.

Мислиш ли, че някога апостолите Ми нямаха същите тези изпитания и горчиви чаши, каквито и днес пият Верните на Делото Ми и Името Ми? Какви свидетелства е трябвало да получи Йоан от човешката благодарност, та да запише в посланието си:

“Дечица, да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност...”⁷

Ето затова нека всичките Ми братя и сестри знаят, че:

Думите са човешкият аршин на благодарността, докато делото е Божият аршин! Човешката благодарност е куп от мъртви семена, които никога не дават плод! Божията благодарност е Дух и Живот на саможертва, за да се изяви Плодът на Правдата!

Който не заживее тези Мои думи никак няма да намери тясната порта и стеснения път. Защото между многото изпити, с които Отец Ми изследва сърцата, за да ги намери достатъчни или недостатъчни, достойни или недостойни, най-съдбоносен се явява изпитът на благодарността. И един ден, когато дойдеш при Мен в Небето ти сам ще видиш, че всички Небесни жители не престават денем и нощем да се кланят и благодарят на Отец Ми, понеже благодарението е свършеното доказателство, че Аз живея в теб и ти живееш в Мен. Нека следващото видение, което ще ти разкрия, покаже на всички, че никоя корист никак не ползва и за онези, които приемат даром, а не дават даром, идва времето да изгубят не само Образа Ми, но и всякакъв път за възвръщане...”

⁷ (I Йоаново 3:18)

3. ПОРОЧНИЯТ КРЪГ НА НЕБЛАГОДАРНОСТТА

Скъпи ми приятелю! Аз моля Исус да ти даде смирен и покаян дух, за да разбереш правилно посланието на тази тема. Ние не се вдъхновяваме от човеци, та да постъпваме по човешки. Нашият прицел е Господ. Нашият съдник е Господ. Той стои в нашето начало. Той ще стои и в нашия край. И понеже Той остава без изменение или сянка от промяна, то в пълна степен ние се нуждаем от изменението и промяната, за да бъдем съобразни с Него.

От всичко, което Господ ми е давал за Себе Си, аз разбрах, че Неговото Име е Любов. Тази Любов, която се радва, когато дава, без да търси своето си. Но ако и Любовта да не търси своето си, ние сме призвани да търсим нейното, тоест, да не преставаме да я упражняваме и изявяваме на всяко място в живота си. Бог дава много изпити на чедата Си и целият ни живот на вяра е един безкраен изпит. Но ако има нещо, което със сигурност разбрах от Господ Исус, то това е, че най-важният изпит е изпитът на Любовта, а стълбата, където се препъват значителен брой вярващи, е благодарността. Не зная кой и как ни е формирал, кой и как ни е устройвал преди нашето новорождение в Духа, но мога да ти кажа, че ако има духовна грозота, то в пълна степен на нея би свидетелствала неблагодарността. Защото тя е не просто липса на плод, но изява на дух. Самата дума "безплодие" е човешка дума, родена от едностранчивия човешки поглед. Това, че някой няма плод за Бога, не го прави непременно безплоден. Понеже от притчата, дадена ми от Исус, аз видях, че липсата на един плод е причина да се роди друг плод. Затова е по-правилно да говорим за различни плодове, отколкото за безплодие по принцип.

Безплодният за Бога непременно е плодоносен за дявола.

Безплодният за дявола непременно е плодоносен за Бога.

И сега искам да ти разкрия какво се получава, когато човек не благодари на Бог по Божият начин, но предпочете светската етикеция "Мерси" или "Thank you". В своята същина благодарността е обратна връзка с Бога. Понеже ако дарът следва посоката "Бог - човек", то

благодарността трябва да следва обратната посока "Човек - Бог". И ето тук най-често се получава неправилната интерпретация на благодарността.

Нека ти обясня каква:

Когато Бог иска да благослови някое Свое дете, Той може да направи това както директно чрез лична връзка в сърцето на човека, така и чрез Свой пратеник. Най-прекрасният вариант е личната връзка. Тогава Бог и човек се срещат в Неговото присъствие и преживяването е уникално. Тогава не е никакъв проблем човекът да падне на колене и да благодари на своя Създател и Господ за Милостта и Благодатта, с които го е дарил. Но съществува и друг вариант. Вариант, при който връзката между Бога и човека е затруднена, било поради грях, било поради слаба вяра, било поради всякаква друга причина. Затова Бог изпраща слугите Си, като им дава Словото, нужно за назидание, поука, изобличение и поправление на Църквата. А тогава идва атаката на дявола. Тя кара онзи, който приема даровете от Господ, да вижда всичко това в схемата:

Човек - Човек - Бог

Тоест - такъв казва:

"Аз съм човек, който приема слово от човек, на който му говорил Бог. Ами благодаря ти, тогава, човече! Бъди жив и здрав!"

Ето, че дяволът е успял със стратегията си. Той вече е измамил приемащия, за да изкористи самия дар и да отнесе нещата до типичната човешка благодарност, която вече ти разбра каква е. Но правилна ли е схемата "Човек - човек - Бог"? Не казва ли Словото, че нашият Спасител е положил Съкровищата Си в пръстни съдове? Не казва ли и Апостол Павел думите:

"Защото ви известявам, братя, че проповядването от мене благовестие не е човешко. Понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исуса Христа..."⁸

И сега помисли, братко мой. Ако проповядването от Павел благовестие не е човешко и той самият дойде при теб и ти подари едно от посланията си (както това е ставало някога), то ще употребиш ли схемата "човек - човек - Бог"?

⁸ (Галатяни 1:11-12)

Ако ти си човекът, който приема проповядваното благовестие, а то не е човешко, то тогава самата схема става невалидна и идва друга схема, която е божествено вдъхновена и чрез която ти най-успешно можеш да издържиш изпита на благодарността. Това е схемата:

“Човек - Бог - човек”

Тоест - тогава ти ще кажеш:

“Аз съм човек, който приема Божия Дух от книгите на моя брат! Господи, аз съм недостоеен за привилегията, която Си ми оказал! Моля Те, благослови труда на ръцете ми, за да възвърна на слугата Ти онова, което ще покрие нуждите на благовестието. Понеже зная и съм убеден, че Словото, с което Ти, Господи, ме посещаваш в този ден и час, е несъизмеримо и безценно. Затова искам да участвам с даване в делото Ти, за да не бъда безплоден...”

Отправял ли си такава молитва към Исус, с такъв мотив и в такава схема? Ако не си - побързай да заживееш такъв живот, защото другата схема ще те постави сред порочния кръг, за който сега ще говоря.

Господ отново беше до мен и ми говореше. Ето какво ми казваше Той:

“Стефане, представи си, че имаш две семена, които си получил от Господ с категоричната задача да ги посееш. И ти имаш в дома си две саксии. Едната саксия е на балкона, а другата - в килера. Ти посяваш едното семенце на саксията в балкона, а другото семенце - на саксията в килера. Минава време и семенцата покълват. Едното расте в килера, а другото - на балкона. И така - с месеци. Какъв ще е резултатът в крайна сметка?”

Помислих върху думите на Исус и казах:

“Господи, растението от семето в саксията на балкона, ще порасне и ще се затвърди, докато другото в килера вече ще е изсъхнало...”

“А защо едното ще се затвърди, а другото ще изсъхне?”

“Много просто, Господи. Това на балкона има слънчева светлина, а онова в килера няма...”

Исус се усмихна и допълни:

“И като си помислиш, че двете семенца в началото бяха еднакви, а каква различна съдба имат, то това какво ти показва? В самото семенце ли е ефектът или в нещо друго?”

Самите въпроси на Господ бяха отправени към мен така, че ми паднаха люспи от очите и аз казах:

“Господи, нужно ми е не само семенцето, но и Създателя на семенцето. Да приема дар от Бога, но без Бога, то значи предварително да обрека този дар на погибел...”

“Сега разбираш ли още по-добре защо в Моята притча жената зачена плода в утробата си, но в крайна сметка не го опази?”

Именно защото го нямаше плодът на благодарността. Защото само с тази мъдрост ще ти станат ясни думите на Апостол Павел, свързани с благодарението. Понеже той каза:

“А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога. Защото извършването на това служение не само запълва нуждите на светиите, но и чрез многото благодарения се излива и пред Бога; понеже те славят Бога поради доказателството, което това служение дава за вашата послушност на Христовото благовестие, което изповядвате, и за щедростта на вашето общение към тях и към всички. А и те, с молитви за вас, копнеят за вас поради дадената вам изобилна Божия благодат. Благодарение Богу за Неговия неизказан дар!”⁹

Виждаш ли как служението може да произвежда благодарение на Бога? Именно чрез плодът на щедростта, която е въплъщение на благодарността! Защото щедростта ще рече, че плодът е траен, изобилен и способен да запълни нуждите на Светиите.

И ето такъв е неизказаният дар към Църквата!

Но кой днес ще иска да живее тези думи? Кой ще иска да отвори тъмния си килер и да извади саксията си на балкона?

⁹ (II Коринтяни 9:10-15)

Вместо това става обратното. Вместо това безплодните сърца се въртят в един порочен кръг. Понеже искат и получават, но не благодарят и така полученото не ги ползва, понеже Духът Ми не свидетелства на закоравени и стиснати сърца. Тогава те, не можещи да се покаят, отново искат и отново получават, та отново да не благодарят и полученото отново да не ги ползва. И така, ден след ден, те трупат гняв с упорството на неумрелия си егоизъм. Да сееш Словото Ми в такива сърца е същото, като да сееш семена на асфалт. Ще поникнат ли там?”

“Не, Господи! Най-много да ги изкълват птиците и след това тези с асфалтовите почви отново да искат да посея, та белким поникне. Но чувствам, че тогава вече ще е наливане от пусто в празно. Даже не знам какво да кажа на такива и как да ги предизвикам на покаяние и отричане от този дух на неблагодарност. Защото се опитах на няколко пъти да изоблича такива и да им подсказва, че им липсва плода, но това доведе до обратния ефект. Понеже ме намразиха и се обърнаха против мене. А аз не исках нищо повече от изпълнението на чудесните Павлови думи към Тимотея:

“Само трудещият се земеделец трябва пръв да вкуси от плодовете...”¹⁰

Ето защо тяхната реакция ме учуди. Просто не я повярвах, понеже не се покриваше от никакво разумно обяснение...”

Тогава Исус ми каза:

“Не се чуди, но кажи на такива думите Ми, понеже са истински. Понеже Аз, Господ и Бог Исус Христос, заявявам чрез слугата Си думи за съдба и който се вслуша в тях и се покае, ще го възвърна и издигна високо, а който се закорави и съблазни в Мене, плодът на сърцето му ще бъде змиевиден и той ще го носи в цялата вечност. Затова чуйте думите Ми, чеда на търговци и наемници, и покайте се за неблагодарните си сърца. Аз и Отец Ми изливахме чрез слугата Си Слово, което тежи повече от всичките пари на света и което не можете изкупи с всички десетъци и дарения, които бихте давали

¹⁰ (II Тимотея 2:6)

отсега и до последния ден. Но въпреки щедростта и изобилието, с което слугата Ми посети сърцата ви, вие останяхте свидливи, алчни и странни, като се поругахте с всичко Свято и чисто и побързахте да забравите светлините на Сион. Затова днес казвам:

Църкво на студени сърца! Църкво на тщеславни и високоумни люде! Църкво на закоравени към Гласа на Духа Ми! Ти, която избиваш пророците Ми, и с чародейства, хули и клевети убиваш пратените до тебе. Колко пъти съм искал да събера децата на Сион, но не искахте.

Ето, домът на неблагодарните се оставя пуст. Защото, казвам ви, отсега няма вече да видите Присъствието Ми, до когато речете:

“Благословен Духа на Божиите пророци, които идат в Господното Име. Благословени ония, които пратени от Царя ни даваха даром, и ни протягаха ръка, за да ни измъкнат от тресавищата, докато ние купувахме и продавахме и в пълна степен търсехме своето си, а не онова, което е Исус Христово!”

Когато съвършено напълните думите си с Дух и плод, в покаяние и смирение, в дело и действителност, и аз видях от Небето, че пратениците на Отец Ми, наистина са благословени с необходимото за служението на Пророческия Дух, тогава отново ще стана явен на тези, които Ме търсят и още по-скрит за роптателите и чародеите, търговците и наемниците.

Аз, Господ изрекох всичко това и нека всеки осмисли всяка Моя дума, казана в тази книга, за да даде плода Си в живите почви на Духа Ми, а не в касите на съюзи и в сметките на наемници.

Колкото до онези, които не искат да повярват думите на Господ, но се закоравяват в измамата на греха, то такива в пълна степен ще свидетелстват, че не са научили притчата от смоковницата, за която заповядах в Словото Си, като казах да бъде научена.

Ти, Църкво, Си Моята смоковница! И днес е времето, когато едни клони омекват и развиват листа, а други замръзват и листата им окапват. Днес е времето, когато аз посещавам всички събрания гладен и жаден, гол и странен. Днес е времето, когато от Небето

гледам на много църкви и ги виждам като разлистили се смоковници. Но когато се приближа до тях и потърся плода, който да зарадва и нахрани Сърцето Ми, виждам само едни листа, които никак повече няма да ги ползват. Аз вече вдигам ръката Си, за да прокълна безплодните с думите:

“Отсега нататък да няма плод в тебе до века...”

И ако мнозина са чакали от Мен височайша визита, подобна на онези визити, с които ви обладаха царете на Вавилон, то Аз няма да направя такава визита. Понеже Аз дойдох с Пророческия Дух в слугите на Отца Ми, но малцина Ме познаха и прислужваха така, както го стори Мария Магдалина. Малцина плакаха в нозете Ми, а повечето предпочетоха да Ме поругаят и похулят. Затова казвам, че наказанието на Содом ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото възмездието от Отца Ми над тяхното беззаконие в дълбокия ливн на Гнева Му.

Колкото до малкия Ми жив остатък, който чува Гласа Ми и с голяма щедрост се иждивява за слугите Ми, то именно за него в края на тази книга Аз ще дам и онова видение, с което ще изградя Съвършените Си поклонници, за да бъдат последното чисто и Свято благоухание на Сион...”

След последните Си думи Господ прекрати видението, в което ми се разкри и аз усетих как Духът Му продължи да обновява сърцето ми с истините по тази книга.

4. ЗАЧАТИЕТО НА НЕБЛАГОДАРНОСТТА

Скъпи ми читателю! Остави всяко тежнение на ума си и всяка земна грижа и коленичи пред Господ и огромната Му Милост, която Той проявява към всяко вярващо сърце в това последно време. Защото едно е ти да си четеш Библията, а съвсем друго - Царят на царете да дойде явно в живота ти и да те разтърси до основите на сърцето. Ето така бях разтърсен аз от Неговите думи. И така осъзнах, че ако съм Му благодарил за благата в живота си, то не съм благодарил както трябва. Осъзнах, че преди този нож да тръгне да пронизва и отделя чисто от нечисто в братята и сестрите ми, трябва първо да прободне моето сърце и да издири всичките ми помисли и мотиви, цялата ми вътрешна вселена, за да не намери Господ в мен нито една причина, нито един повод и мотив против Него и Словото Му.

Преди всичко, едни думи започнаха ясно да изпъкват пред ума ми и чак сега - след десет години постоянстване във вярата аз осъзнах дълбокия им прицел. Това бяха думите на Исус в "Евангелието от Йоан":

"Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка що дава плод, очистя я, за да дава повече плод..."¹¹

Не зная как досега си чел тези думи, но мога със сигурност да ти кажа, че те касаят както неблагодарните хора, така и благодарящите. И ако за благодарящите има надежда, понеже ще бъдат очистени още повече, за да стане плодът им съвършен, то какво ще кажеш за неблагодарните? Какво ще кажеш за онези, при които користолюбието е станало модел на поведение?

Ето какво! Те просто са отрязани! А ти сам знаеш, че за рязането се използва нож или ножица. Какъв друг нож да е това, освен сериозното изобличение на Господ към цялата Му Църква? Онези, които презрат това изобличение, и похулят съдовете, чрез които Бог Си е послужил, в пълна степен ще свидетелстват, че са отрязани клони, които изсъхват и ги събират, за да бъдат изгорени от огъня на Божия гняв. Затова и първите три глави на тази книга бяха именно това - отрязване на нечистите, похотливите, странните на Живота на Бога, и най-вече - неблагодарните,

¹¹ (Йоан 15:2)

които с удоволствие биха сеели щедро в някой като тях, но когато дойде пратеник от Сион, просто ще го заплуют.

Тук искам да продължа с най-убедителните думи, които Господ говори на сърцето ми, за да ми покаже как се ражда самата неблагодарност и коя е причината тя да има толкова огромен успех всред народа и обществото на Бога. Ето какво ми каза моят Господ:

“Стефане, мислил ли си върху това, че човек е способен да благодари само тогава, когато дарът докосне сърцето му?

В противен случай всякаква благодарност е невъзможна...”

“Господи, аз вярвам, че въпреки греховната природа, в човека се е запазила способност да благодари. И Твоите думи са Съвършено точни. Защото, за да благодари, човек наистина трябва да бъде докоснат в сърцето си...”

“Виж едно такова развитие на нещата, (което никак не е рядко, но се случва по земята) за да разбереш и по-дълбокото отпосле. Представи си как баща, майка и дете отиват на море. А един ден се случва нещастие, понеже детето им влиза в дълбокото на морето и започва да се дави и вика за помощ. Нито бащата, нито майката могат да плуват, за да спасят детето си. Но там, на плажа, има спасител, който дочува виковете за помощ и скача във водата, като по най-бързия начин стига до детето и така успява да предотврати непоправимото. Детето е спасено от удавянето и спасителят, след като напълно го е възстановил, го връща на баща му и майка му. Как мислиш? Ще благодарят ли бащата и майката на спасителя?”

“Да, Господи! Те никога няма да забравят добрината му и саможертвата му. Всеки път, когато погледнат към детето си, те ще си спомнят, че то живее благодарение на намесата на онзи спасител. Бих казал, че такъв спасител е спечелил приятели за цял живот...”

“Нещо повече, момчето Ми! Такъв спасител може да разчита безрезервно на помощта, приятелството и доверието на тези хора и те непременно биха търсили сгоден случай и момент да покажат признателността и любовта си към него, понеже той е, който е

спасил давящото им се дете. В този случай благодарността на тези хора би била трайна и не би се изчерпала само с едно "Благодаря".

А сега помисли. Ако за езичниците на този свят е възможно да имат трайна благодарност към спасителите на децата им по плът, то не би ли трябвало християните да имат трайна благодарност за спасителите им по дух? Понеже, ако е възможно дете да се удави в морето, не е ли възможно вярващи отново да се удавят в света? Как би трябвало те да отреагират, когато Божий пратеник им хвърли спасителното въже на Пророческия Дух, за да ги измъкне от Вавилон?"

"Господи мой! Най-малкото би трябвало благодарността им да е подобна на онази, при която майката и бащата благодаряха на спасителя за спасеното си дете..."

"Ами ако изобщо я няма благодарността? Ако плодът е плод на неблагодарност? Можеш ли тогава още да твърдиш, че такива са били спасени от въжето на Пророческия Дух?"

"Не, Господи! Такова твърдение би било лекомислено. Най-малкото, ако съпоставя някои християни, като удавници в морето на света, то те биха били благодарни само, ако действително осъзнават от каква опасност Ти Си ги опазил и спасил..."

"Как тогава майката и бащата на онова давящо се дете осъзнават делото, което спасителят е направил за тях, а мнозината християни днес не осъзнават делото, което Аз правя за тях?"

"Господи, майката и бащата със сигурност много са обичали детето си, дори повече от себе си. Ето защо самата любов към детето им е способна да даде и плода на благодарността..."

В следващия миг Исус изговори твърде дълбоки думи. Той каза:

"Също така и самата любов, която някой би имал към Мен, е способна да даде и плода на благодарността. Онзи, който Ме люби, той ще пази зачатие на Святия Дух в утробата си. И ако осъзнае, че съм пратил в живота му спасител, за да спася Моето Присъствие и Моя Образ в него, то тогава и благодарността на такъв би била съвършена. Но ако някой е плътски и обича света и всичко, що е в

света и на такъв му хвърлиш спасителното въже, то не очаквай от такъв благодарност. Понеже много повече ще му харесва да се дави и удави, отколкото да бъде спасен. Затова кажи на Моите братя и сестри, че силата на благодарността отговаря на любовта към Бога. Колкото по-силно любиш Бога, толкова по-голям плод ще има в твоето благодарение. Обратно - ако не любиш Бога и сърцето ти е затворено за Божиите неща, то тогава и благодарността ти ще се превърне в неблагодарност.

Ето тук е зачатие на неблагодарността!

Защото да благодариш ще рече да угодиш на Бога и животът ти да стане благоухание пред Него, за да се сбъдне писаното:

“И тъй, бивайте подражатели на Бога, като възлюбени чеда; и ходете в любов, както и Христос ви възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма. А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светици; нито срамотни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, но по-добре благодарение...”¹²

Но ако някой не подражава на Бога, а на човеци, ако не ходи в любов, но в пресметливост, ако не е благоуханна миризма, но отвратително зловоние, ако е сребролюбив, а не боголюбив, то от такъв ти в пълна степен можеш да очакваш плода на неблагодарността. Защото, за разлика от Моя плод, който нараства бавно и се ражда трудно, то върни се на притчата Ми в началото и виж, че зачатие от блудството с чуждия мъж при онази жена нарастна много бързо. Толкова бързо, че се уголеми и погълна благословения плод.

Ето такава ще е съдбата на всички неблагодарни сърца! Защото неблагодарността е отворена утроба, в която дяволът тайно излива семето си! И ако още се чудиш каква ще е сетнината на зачатие на неблагодарността, направено от дявола в тайно, то виж пророческите думи в посланието на Апостола Ми Павел:

¹² (Ефесяни 5:1-4)

“Защото оная тайна, сиреч, беззаконието, вече действа, но само догдето се отмахне отсред Оня, Който сега я възпира...”¹³

И малко по-надолу, за да насърчи и възпита в правилно стоене и ходене Моите чеда, той заявява:

“А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя...”¹⁴

Колкото до онези, които не благодарят, но се закоравяват и не желаят да отдадат на Бога чисти плодове, то такива в пълна степен ще ги настигне писаното:

“Когато казват: Мир и безопасност: Тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избегнат...”¹⁵

Помисли тогава отново върху Моята притча, която ти дадох в началото. Не постигна ли внезапно погубление мъжа и жената, докато чакаха дете от Бога? Не беше ли жената непразна, точно както говори Апостол Павел? Но ето това ще е сетнината на всички неблагодарни човеци:

Те имат самочувствието, че са заченали от Божието, (на което самочувствие отговарят думите им “Мир и безопасност”) но в пълна степен ще родят от дявола, защото змията на неблагодарността отдавна ще е погълнала зачатие на божественото естество! И ето това е трагедията на неблагодарните. Трагедия на тщеславни сърца, които познаха Бога, но не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, но зачатие на неблагодарността ги изврати и сърцата им се помрачиха.

Днес е ден преди Деня и миг преди Мига на Моето Пришествие!

Ден и миг, в които все още призовавам на покаяние чрез слугата Си. Ден и миг, в които все още призовавам да изработвате съвършените плодове на благодарението. Ден и миг, в които призовавам думите ви да бъдат малко, а делата ви да бъдат много.

¹³ (II Солунци 2:7)

¹⁴ (II Солунци 2:13)

¹⁵ (I Солунци 5:3)

Ден и миг, в които призовавам да пребъдвате в тиха благодарност, нежели да се помрачите в шумна неблагодарност.

Нека виденията, които сега ще дам на слугата Си, послужат на слепите да прогледнат, на глухите да чуят, на куците да проходят и на прегърбените да се изправят, за да извършите всички делата, които съм записал в Книгата на Живота и да влезете в съдбите, които съм заповядал...”

В този миг Господ прекъсна думите Си и Святият Дух изпълни сърцето ми. Така стигнах и до най-прекрасните откровения, които в пълна степен Исус дава като алтернатива на бездушието и коравосърдечието на мнозинството християни в днешните църкви.

5. ЧУДЕСАТА НА БЛАГОДАРЕНИЕТО

Знаеш ли, скъпи мой братко, на какви чудеса е способно благодарението? Знаеш ли колко велика би станала съдбата на християнина, ако придобие сърцето и устните на Исус?

В тази глава Господ ми разкри най-прекрасната и велика алтернатива на неблагодарността, а именно - чудесата на благодарението. В много други книги, които съм писал, аз често говоря за Живото Евангелие, защото е най-прекрасното място за човешкия дух и сърце. Там Исус е реален. Там не се насилваш да си Го представяш или да си въобразяваш, че ти говори. Там Святият Дух пулсира с такава пълнота, щото винаги, след като се върнеш от подобно място, разбираш, че си влязъл спял, а си излязъл прогледнал.

Така се случи и този път. Господ вдигна духа ми и ме заведе при Себе Си в Живото Евангелие. И там ми каза:

“Отвори очите си, за да виждаш всичко и не изпускай нищо от онова, което ще видиш, защото чрез тази книга Аз ще направя да прогледнат много Мои чеда. Вие всички трябва да се научите на Моето благодарение, за да бъдете наистина клони от Лозата.

А сега виж това...”

След думите на Господ аз се намерих сред огромно множество от хора. Господ беше сред тях и на лицето Му беше изписана скръб. Нещо повече. По лицето Му браздыха сълзи. Господ и множеството бяха застанали пред хълм, в чието подножие имаше пещера със затулен отпред камък. Цялото множество оплакваше смъртта на умрял човек и мъката на човеците се предаваше и на Сърцето на моя Господ. Тогава Той се приближи до мен, като ми каза:

“Искам да видиш всичко, което ще се случи сега не с твоите, но с Моите очи. Защото колкото до евангелския разказ всички знаете случилото се с Лазар, но колкото до Небесните истини, скрити тука, всички сте слепи. Защото сега пред очите ти последният Адам ще говори с потомци на първия, за да видиш какво им липсва и защо им липсва...”

След думите Си Господ отново стана част от самото видение, разкриващо евангелския разказ. Той посочи към няколко мъже от множеството, като им заповяда:

“Отместете камъка...”

Така те послушаха Исус и започнаха да отместват камъка. А аз видях как към Исус се затича млада жена, която беше с премрежено от черна забрадка лице, и като плачеше и триеше с дланта на дясната си ръка очите си, каза на Господ:

“Господи, смърди вече, защото е от четири дни в гроба...”

В този момент Исус се обърна към мен и ми каза:

“Забеляваш ли реакцията на Марта?”

“Да, Господи! Тя се съмнява дали ще сториш каквото и да е, защото мъртвото тяло на Лазар смърди и от четири дни е в гроба...”

“Мъртвият Лазар ли е проблемът на това опечалено множество? Не е ли Лазар най-малкият проблем за Оня, Който е Възкресението и Живота? И за Лазар ли тъжеше твоят Господ или за нещо друго? Виж отново как Марта Ми казва:

“Господи, смърди вече, защото е от четири дни в гроба...”

Когато Небесният Отец погледне от Небето към земята и види хора, които не знаят как да Го славят и как да Му благодарят, как да Го следват и как да Му се покорят, то не става ли тогава цялото това множество като мъртвия Лазар? Понеже, спомни си, какво е благодарението пред очите на Отца Ми...”

“Господи, то е благоуханна миризма, издигаща се към Небето...”

“А тук благоуханна миризма ли има, всред всички тези хора? За да казва Марта, че Лазар “смърди”, то го е направила, за да стане ясно, че това смърдене не е благоуханната миризма, която Отец очаква от сърцата на хората. Ето защо проблемът не е в мъртвия Лазар, а в мъртвото множество, което никога не се е новораждало, за да Ме приеме като Възкресението и Живота.

Погледни и друго! От колко дни Лазар е в гроба?”

“Господи, Марта Ти каза, че от четири дни той е в гроба и вече смърди...”

“А не беше ли в онзи миг и целият човешки род четири дни в гроба? Не беше ли цялото човечество мъртво в греховете си четири хиляди години от Адама до Моето идване? И не са ли пред Господа хиляда години като един ден?”

Ето затова ти казвам, че не просто Лазар, но тези, които не вярваха в Господ и не Го познаваха, бяха мъртви от четири дни и смърдяха. Затова виж с какви думи Аз ще се обърна към Марта, защото именно в нейните уши влезе същината на Благата Вест...”

След думите Си Господ отново бе във видението с евангелския разказ и казваше на Марта:

“Не рекох ли, че ако повярваш ще видиш Божиата Слава?”

След думите Си към жената Той отново дойде до мен и ми каза:

“А ти готов ли си да повярваш и да видиш Божиата Слава?”

“Да, Господи! Готов съм...” - отговорих аз, все още неразбиращ Божиата премъдрост в думите на Исус. Затова Господ отново ме попита:

“Как очакваш Божиата Слава? В какво ще се изяви тя?”

“Естествено, че във възкресението на мъртвия Лазар!” - отговорих аз и вече съжалявах, че го сторих. Защото Гласът на Исус стана строг и Той ме смъмри като каза:

“Престани да Ми отговаряш естествено! Защото естественият човек не побира това, което е от Божия Дух и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно. Нима мислиш, че Божиата Слава във възкресението на мъртвия е по-голяма от свидетелството на Живия?”

Но ето, казвам ти и нека го знаят всички:

В свидетелството на живия има повече Божия Слава, отколкото във възкресението на мъртвия!

Понеже, кажи Ми: В какво се прославя Отец Ми? Какви думи написа Апостол Йоан за онези, които прославят Отца?”

“Господи, Йоан ни разкри Твоите думи, в които Ти казваш, че:

“В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод...”¹⁶

¹⁶ (Йоан 15:8)

“Е, знай тогава, че един плод не смърди, а благоухае. Ето защо самата Божия Слава бе не във възкресението на Лазар, но в Плода, който ви изявих преди това чудо. Защото именно плодът извърши чудото...”

След последните Си думи към мен Господ отново беше във видението и аз Го чух да казва:

“Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш, но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти Си Ме пратил...”

След тези последни думи Господ пак дойде до мен и ми каза:

“Виждаш ли, момчето Ми, че именно благодарението извърши чудото на възкресението. Затова мъдрите и смирените непременно ще прочетат Евангелието по Дух и ще видят, че истинският смисъл на думите Ми беше този:

“Отче, благодаря Ти, че Ме послуша! Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш, но изявих Плода на благодарението заради всички тези човеци, мъртви от четири хиляди години. За да повярват, че Ти Си Ме пратил и благоволиш в онези, които изявяват Плода на благодарението...”

И ето това, момчето Ми, е духовният поглед върху чудото на благодарението. Защото Отец изпълва с Духа Си цялата земя и цялото Небе и не е нужно да Го викаш да дойде, защото Той преди теб е бил навсякъде и след теб ще бъде навсякъде. Затова не молете Отца Ми да дойде, след като много преди вас е дошъл, но направете другото:

Изявете Плода на онези искрени устни, които благодарят! Защото тогава Отец Ми ще помирише сладкото благоухание на чистите сърца и ще побърза да извърши с вас чудото на Възкресението, за да ви роди в Себе Си, чрез Себе Си и за Себе Си. Устни, които не благодарят, но се съмняват или съизволяват с Бога, са устните на онези, които казваха:

“Не можеше ли Този, Който отвори очите на слепеца, да направи така, че и този да не умре?”¹⁷

В такива думи, момчето Ми, прозира неблагодарността. Такива думи смърдят. И ето тук ти разбираш истината, че с чудото на благодарението, което отправих към Отца Си, беше съживен не толкова Лазар, колкото мнозина от тези хора, понеже всички те разбраха силата на благоуханието и безсилието на смърденето. За да се сбъдне именно записаното в Евангелието:

“Тогава мнозина от юдеите, които бяха дошли при Мария, и видяха това, що стори Исус, повярваха в Него...”¹⁸

А сега помисли, момчето Ми!

Какво сторих Аз и какво видяха юдеите?

Понеже не Аз възкресих Лазар, но Духът на Отца Ми. А Той не се вижда. Какво сторих Аз и какво видяха юдеите, за да повярват в Мене?”

“Господи мой! Ти благодари на Отца и те видяха колко велико е чудото на благодарението. Те видяха Твоето благодарение, докато Лазар излезе после...”

Господ се усмихна и погали главата ми. А после каза:

“Сега разбра ли, че в Моето Евангелие естествени неща няма? Сега видя ли, че трябва да уловиш не думите, но Духът? Понеже, ако днес Отец погледне към земята и там се намери само една Марта, тя би казала нещо повече от древната. Тя би посочила много мъртви църкви и би казала:

“Господи, Боже! Смърдят вече, понеже се отказаха от Плода на благодарността. Понеже Те познаха като Бог, но не Те прославиха като Бог, нито Ти благодариха, но извратиха се в своите мъдрувания и несмислените им сърца се помрачиха, защото дойдоха да живеят в тази пещера. А някога благоухаеха за Божия Слава...”

Затова днес Господ вашият Бог се обръща към всички, които се наричат с Неговото Име и вече не призовавам, но заповядвам:

¹⁷ (Йоан 11:37)

¹⁸ (Йоан 11:45)

Нека се покаят всички неблагодарни сърца. Нека излязат от духа на света, както излезе мъртвият Лазар от ада, за да напълня духа им с Живот от Живота Ми. Нека отново започнат да благодарят с доказателство от щедрост и искреност, за да се отмести камъкът от пещерата, в която дяволът затвори сърцата им. И за да им дам изобилието, което са изгубили тогава, когато са се поклонили на княза на света...”

След последните Си думи Господ направи видението с Лазар да се прекрати и в следващия миг вече се намирах в ново видение. Този път Господ стоеше на висок хълм и около Него стояха апостолите. На около петдесет метра по-долу около Господ и апостолите стояха огромни множества народ, които бяха насядали по земята. А Исус отново се обърна към мен и ме попита:

“Знаеш ли как може да се нахрани толкова много народ със седем хляба и малко рибки?”

Отговорих:

“Исусе, нужно е чудо!”

А Исус отново каза:

“И това е чудото на благодарението...”

След думите Си Той издигна ръцете Си с хлябовете и рибите. И като погледна към Небето, говореше на Отца думите Си:

“Отче, научи всички тези Мои братя и сестри на чудото на благодарението! Научи ги, че дори тогава, когато имат малко, те са пребогати, ако го приемат с благоухание на устата си. Защото Твоята Всевечна Сила непременно ще отвори шлюзовете на Небето и ще излее благословение, така щото да не могат да го издържат! Защото Твоята Любов непременно ще смърти поглъщателя на плодовете им и духът на неблагодарността ще стои далеч от народа Ти и скинията Ти! Научи, Отче, всичките Ми последователи, че Твоето изобилие първом идва като плод на искрени устни, а после - като чудо, способно да нахрани хиляди. Нека плодът на благодарението непременно умножи Твоите блага сред народа Ти, за Твоята Слава и за радостта на Твоето Сърце...”

Благодарението на Господ буквално произведе чудо, защото хлябовете и рибата в ръцете на Исус се умножаваха така, сякаш излизаха от устието на фонтан. Така разбрах колко дълбок и необхватен е Господ. Разбрах още, че ако Той е Богът на чудесата, ние сме предизвикани да бъдем поколение на благодарението и молитвата, поколение, което ще смърти поглъщателя на рожбите ни. В оня миг, докато сърцето ми туптеше развълнувано, Исус ми каза и последните Си думи:

“Сега, в края на Моите откровения ти разбра колко велики са чудесата на благодарението. Ти вече разбра, че духът на неблагодарността е онзи дух, който има даденото право да поглъща плодовете и рожбите на всички, които са приели дарове от Бога, но без Самия Бог. Затова Аз се обръщам към всичките Си братя и сестри, като техен брат и Господ, за да им кажа:

Приемете изобличението Ми и ще живеете. Понеже то ще донесе промяна в сърцата ви. Понеже искам да ви дам бъдеще и надежда, топлина и светлина във времето, когато духът на света превръща сърцата в мрачни пещери и слага пред тях големия камък на неблагодарността. Днес Господ вашият Бог свали чрез слугата Си тайнствения воал на този дух, за да ви облече със светлия и чист висон. Защото е само миг преди сватбата, миг преди свършека.

Блажени и Свети онези, които смирят сърцата си и позволят на Духа Ми да ги очисти и възвиси! Блажени и Свети онези, които любят слугите Ми, пророците и чрез плода на благодарението покажат щедростта, на която са призовани от Мен! Блажени и Свети онези, за които малкото хляб и риба никога не стават повод за малодушие или презрение. Такива непременно ще изобилват в Духа Ми!

Проклети неблагодарните и злите, които са познали Господ, но не са Го прославили като Бог, нито са приели слугите Му, изявяващи Духа Му! Проклети онези, които шумно благодарят, така щото думите им винаги да се разминават с делата им!

На такива осъждението е справедливо!

Ето, ида скоро! И ще взема при Мен онези, които са Ме взели при себе си! И ще живеят при Мен онези, при които съм живял и Аз! И ще се наслаждават с плодовете на Правдата онези, които днес приютяват гладният и жадният, голият и странен Господ, от Когото се гнусят всички слуги на Вавилон!

Аз го изговорих, Аз го изрекох..."